

Verschenen bij Best of YA | XS

Esther Walraven - Voor Yasmin

Buddy Tegenbosch - Mijn nacht met Vedder

Daniëlle Bakhuis - De laatste uren van Josephine Donkers

ISBN 978 90 00 37652 0

ISBN 978 90 00 37653 7 (e-book)

NUR 285/284

© 2021 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

www.mirjammous.nl

tekst Mirjam Mous

omslagontwerp Caren Limpens

zetwerk binnenwerk ZetSpiegel Best

Mayca

Zodra ik de gebutste witte bestelbus aan de overkant van Short Street zie staan, knijpt mijn maag zich als een stressballetje samen.

Ray is hier.

Na drie verschrikkelijke seconden krijg ik mijn verstand terug.

Stel je niet aan. Er rijden honderden van dit soort busjes in de stad, en dat niet alleen. Ik bedoel, waarom zou die smeerlap me in hemelsnaam zoeken? Ray is me liever kwijt dan rijk en hoe verder ik van huis ben, hoe kleiner de kans dat iemand erachter komt dat hij...

Ik krijg een bittere smaak in mijn mond en loop zo snel mogelijk door, met mijn hoofd in de veilige grot van mijn capuchon. Het steegje naar de hoofdstraat is voor auto's verboden terrein. Ik schiet de schaduw in en ontwijk een plasje kots bij de achterdeur van een café. Echt soepeltjes gaat dat niet. Mijn rechtergymp zit veel te los om mijn hiel sinds de veter het definitief heeft begeven. Telkens wanneer ik mijn voet optil, sleept de zool nog een stukje over de stenen voordat hij zich gewonnen geeft. Ik kan hem bijna horen slijten en daar word ik fakkig onrustig van, want mijn schoenen zijn een kostbaar bezit. Koude voeten betekent niet in slaap kunnen komen, wat tussen de ritselende ratten van Paradiso toch al een uitdaging is.

Missie van de dag: een touwtje scoren dat door de veter-
gaatjes van mijn gym schoen past.

Ik verlaat de steeg en steek de hoofdstraat over. Een mede-
werkster van Carrots zet kratten met groente en fruit op de
uitstalling buiten. Ik pas mijn wandeltempo onmiddellijk aan.

Langzamer. Nog langzamer.

En nu sneller, want de vrouw in de oranje schort gaat de
winkel weer in.

Ik scan de onbewaakte kratten terwijl ik erlangs loop. He-
laas geen losse maar trossen bananen. Knoflook, rode pepers
en...

Golden delicious!

Met het gemak van een goochelaar laat ik twee appels in
mijn mouw verdwijnen.

Nog voor ik bij de Starbucks ben, zit er al eentje veilig in
mijn rugzak. De andere appel is mijn ontbijt. Ik wil bijna mijn
tanden in de goudgele schil zetten als ik in mijn ooghoek iets
wits zie bewegen. Het is dezelfde bestelbus weer. Als hij me
voorbijrijdt, kan ik nog net een flits van de bestuurder opvan-
gen. Met zijn zwarte zonnebril en baseballcap is hij onherken-
baar. En dan heeft hij ook nog een stoppelbaard van een paar
dagen. Het zou Ray net zo goed wel, als niet kunnen zijn.

Niet, besluit ik. Anders was hij vast en zeker gestopt.

Ik neem een hap van mijn appel, weet mijn zenuwen te
temmen en slenter verder. Het aroma van versgemalen kof-
fiebonen komt me tegemoet. Jammer genoeg liggen de lattes
niet in een krat voor het oprapen. Ik snuif de lekkere geur op
en vervolg mijn route naar de kiosk. Soms is Bill in een gulle
bui en geeft hij me oude tijdschriften die ik voor een dollar op
het strand kan verkopen en...

Mijn adem stokt. De witte bestelbus is niet doorgereden.

Hij heeft zich als een boeman tussen de andere geparkeerde
auto's verstoppt, klaar om op het juiste ogenblik tevoorschijn
te komen en me de stuipen op het lijf te jagen.

Nu dus.

Hij komt naast me rijden. Ik probeer mezelf uit alle macht
gerust te stellen. De bestuurder is vast een onschuldige koe-
rier die zijn bus daarnet heeft geparkeerd om een pakketje af
te leveren. En nu rijdt hij even wat langzamer omdat hij de
weg zoekt.

De appel smaakt me niet meer. Ik prop hem in mijn vestzak
en snelwandel verder zonder de wagen uit het oog te verlie-
zen. Dat kan sowieso niet, al zou ik het willen. Het witte
monster blijft met me meerijsen alsof we met een onzichtba-
re kabel aan elkaar vastzitten.

Slenteren dan.

De bestelbus mindert ook meteen vaart.

De paniek kruipt van mijn maag naar mijn keel. Onschuldi-
ge koeriers spelen niet van dit soort rare spelletjes. Het is Ray
dus toch. Waarschijnlijk heeft hij me met de hulp van zijn po-
litievriendjes gevonden en nu wil hij me terug naar huis bren-
gen zodat hij met zijn smerige poten...

Daar! Tussen de huizen loopt een gangetje.

Ik begin als vanzelf te rennen. Mijn tas bonkt op mijn rug
en mijn rechtergymp klost bij elke stap.

'Hé, dit is privéterrein!' hoor ik iemand roepen.

Het werkt als kerosine. Ik vlieg bijna. Tot ik steken in mijn
zij krijg.

Ik druk mijn hand op de pijnlijke plek. Doorlopen!

De smalle gang eindigt bij een houten schutting. Ik weet
niet hoe, maar het lukt me om eroverheen te klimmen en dan
sta ik ineens boven aan een trap en kijk ik uit over zee.

Op het strand kunnen geen bestelbussen komen.

Half struikelend daal ik de treden af. Het mulle zand slokt mijn rechtergymp op, maar ik durf niet stil te blijven staan om hem op te rapen.

Rennen moet ik. Rennen tot ik erbij neerval.

Dez

Er holt een meisje over het strand. Ze heeft iets sierlijks en tegelijkertijd ook iets wilds, waardoor ze me aan een hert doet denken. Een op de vlucht geslagen hert, want haar ogen staan angstig en ze kijkt telkens achterom alsof ze op de hiel wordt gezeten door een bosbrand. Ik kan het niet laten om haar te filmen tot ze achter een geel gebouwtje verdwijnt.

Ik laat mijn camera zakken en wacht. Vijf seconden. Tien seconden.

Ze komt niet meer tevoorschijn.

Voor mijn blog ben ik altijd op zoek naar bijzondere verhalen. Maar hoe krijg ik het geheimzinnige meisje zover dat ze met me praat?

De schoen die ze heeft verloren!

Ik diep hem op uit het zand, giet hem leeg en wandel ermee naar het gebouwtje. Volgens de muurteksten kun je er ijs kopen of een ligstoel huren, maar zo te zien zijn ze nu nog gesloten. Ik passeer de zijgevel met de gigantische schildering van een dolfijn en sla de hoek om.

Ja, daar zit ze. In de luwte van een afvalcontainer, met haar rug tegen de wand en haar rugzak op haar schoot. Het lijkt erop dat ze omhoog wil springen, maar blijkbaar ben ik niet angstaanjagend genoeg, want ze zakt meteen weer achterover.

‘Weet je wel hoe gevaarlijk het is om mensen te besluipen?’ zegt ze.

De capuchon van haar vlekkerige vest is van haar hoofd gegleden. Haar bruine haar is zo vet dat het glimt.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Het was niet mijn bedoeling dat je zou schrikken.’

‘Gevaarlijk voor jou, sukkel.’

Nu zie ik het opengeklapte zakmes pas.

‘Wat moet je?’ snauwt ze.

‘Ik dacht dat je deze wel terug zou willen.’

Ze rukt de groezelige gymp uit mijn hand zonder me te bedanken.

‘Graag gedaan.’ Ik haak mijn duimen achter de draagband van mijn camera die om mijn hals hangt. ‘Kan ik je verder nog ergens mee helpen?’

‘Mafkees.’ Ze kijkt niet meer naar mij, maar langs me heen. ‘Je bent op het strand. Niet in de Wall-Mart.’

‘Sorry?’

‘Je praat als een winkelbediende,’ legt ze uit.

‘Een beetje vriendelijkheid kan geen kwaad, toch?’

Ze maakt een brommend geluid, zoals een zoemer in een quiz wanneer iemand iets verkeerd heeft gezegd. ‘Voor vriendelijke mensen moet je juist oppassen. Ze wachten tot je week en afhankelijk bent en daar maken ze dan misbruik van.’

‘Van mij heb je anders niets te vrezen.’

Ze houdt haar blik nog altijd op de strandtrap achter me gericht.

‘Ik heet trouwens Dez.’

‘Oké, Dez.’ Ze maakt een wapperend gebaar. ‘Als je dan toch niets van me nodig hebt, kun je nu wel weer gaan.’

‘Eerlijk gezegd...’

‘Je wilt dus toch iets van me.’

Ik voel me ongemakkelijk. ‘Sorry, ik...’

Ze grijpt ineens mijn pols vast en trekt me omlaag. ‘Ga voor me zitten.’

‘Maar...’

‘Hij mag me niet zien.’

‘Wie niet?’ vraag ik.

‘Gaat je niks aan.’

‘Dan hoef ik ook niet te gaan...’

‘Ray, als je het zo nodig wilt weten. De vriend van mijn moeder.’

‘En je bent er zeker van dat hij het is?’

‘De baseballcap klopt.’

Ik richt mijn camera op de man die de trap naar het strand afdaalt.

Inzoomen. Klik.

Ik laat het meisje de foto op het schermje zien. ‘Is dit hem?’

Van haar bravoure is niets meer over. Ze krimpt in elkaar.

‘Ik denk het,’ fluistert ze.

Boven ons maakt een meeuw een klaaglijk geluid.

‘Wacht hier,’ zeg ik. ‘Ik heb een idee.’

Summer

‘Ben je daar al?’ Mama slaat snel haar laptop dicht.
Nogal betrapt, als je het mij vraagt.
‘Zat je stiekem te daten?’ vraag ik grijnzend.
Ze grinnikt, maar niet van harte.
‘Van mij mag je, hoor.’ Ik buig me voorover om haar een kus te geven. ‘Wat zijn je ogen rood?’
‘Te lang achter het scherm gezeten, zeker.’ Haar stem is afwerend.
Dan zie ik de verfrommelde papieren zakdoekjes op de tafel pas. ‘Heb je gehuild?’
Ze valt even stil.
‘Omdat ik opa en oma zo mis,’ geeft ze dan toe. ‘En daarom gaan we...’
‘Naar Amerika?’ Ik doe een dansje om de tafel en stoot mijn bovenbeen aan een van de hoeken. ‘Auwauwau.’
‘Arnica,’ zegt mama. ‘Meteen smeren.’
‘Je had een andere spermadonor moeten nemen.’ Ik stroop mijn broek omlaag en wrijf de groene zalf voorzichtig over de pijnlijke plek. ‘Met betere genen. Van jou kan ik het niet hebben, dus die biologische vader van mij moet wel een ongehooflijke klungel zijn.’
‘Vast.’ Er komt een rare snik uit haar keel.
‘Ik maak maar een grapje.’
‘Weet ik wel, schat.’ Ze grist de zakdoekproppen van tafel

en loopt met hoog opgetrokken schouders naar de keuken.
Dit is raar. Normaal gesproken zijn we juist heel close – alsof ze je grote zus is in plaats van je moeder, zeggen mensen soms – maar nu lijkt het erop dat ze iets voor me verzwijgt. Iets waar je rode ogen en volle zakdoekjes van krijgt.

Met mijn pinken in de lusjes trek ik mijn broek op. Dan veeg ik mijn vette vingers af aan een verse zakdoek uit het pakje dat op tafel ligt. Naast de laptop.

Mama is nog steeds in de keuken.

Dit kun je niet maken, zegt een stemmetje in mijn hoofd.

Ik ga zitten en sla het deksel open.

Zie je wel. Mama is echt van slag en heeft de mail niet afgesloten. Er is een bericht van opa.

Lara, lieverd, het is zover. Kom alsjeblieft! Ik zal het mezelf nooit vergeven als Summer me straks niet meer kan zien. Het is trouwens beter dat je haar niet op de hoogte brengt, want dan gaat ze zich veel te veel zorgen maken. In de bijlage vind je de vliegtickets. Houd moed en tot gauw!

Carl

Mijn enige opa gaat dood en ik mag het niet weten.

Met bevende handen sla ik de laptop dicht.

Opa Carl kan de pot op!

Ik ga naar de keuken en sla mijn armen om mama’s middel. ‘Het spijt me.’

‘Wat heb je gedaan dan?’ vraagt ze.

‘Zonder te vragen op je laptop gekeken en opa’s mail gelezen.’

Ze maakt zich los en draait zich om. ‘Summer...’

Ik kan haar horen slikken en haar ogen stromen vol.

‘Ik vind het zo erg,’ zeg ik. ‘Is het kanker?’

Dez

‘Kanker?’ herhaalt ze met een glazige blik.

‘Waar opa aan doodgaat.’

Ze lijkt opgelucht nu ik het hardop heb uitgesproken.

‘Ik denk dat hij je dat liever zelf vertelt,’ zegt ze.

‘Wanneer vertrekken we?’

‘We moeten morgenochtend om tien uur op Schiphol zijn.’

‘En school dan?’ vraag ik opgewonden. ‘De zomervakantie begint pas over twee weken.’

‘Dit is belangrijker. Ik meld je wel ziek.’ Ze veegt een kruimel van het aanrecht. ‘En zeg alsjeblieft niets tegen je vriendinnen. Voor je het weet, komt de schoolleiding erachter en dan gaat ons tripje naar opa niet door. Ik wil sowieso geen gedoe met de onderwijsinspectie, dus voorlopig ook even geen social media, oké?’

Tegen Emma en Thilini mijn mond houden is net zo onmogelijk als omhoog vallen.

Met een zucht haal ik mijn telefoon uit mijn zak. ‘Hou jij hem dan maar bij je.’

De man met de baseballcap en de zonnebril is nu onder aan de trap.

‘Meneer!’ Ik loop haastig naar hem toe en til mijn camera even op. ‘Zou u een foto van me willen maken?’

Hij kijkt geërgerd. ‘Ik...’

‘Alstublieft,’ zeg ik. ‘Dat meisje van daarnet wilde me ook al niet helpen, terwijl...’

Ik heb beet. Hij valt me in de rede: ‘Welk meisje? Hoe zag ze eruit?’

‘Volgens mij was het zo’n dakloze,’ antwoord ik op een samenzweerderig toontje. ‘Ze droeg een lichtblauw vest met een capuchon en van die smerige gympen. Je zou denken dat ze me voor een dollar wel op de foto...’

‘Welke kant ging ze op?’ vraagt de man.

Zodra ik in de tegenovergestelde richting van het gele gebouwtje wijs, gaat hij er joggend vandoor. Ik wacht tot hij de eerstvolgende trap bereikt, omhoog rent en het strand weer verlaat. Dan draai ik me om, vast van plan om naar het meisje terug te keren, maar ze komt me zelf al tegemoet.

Om me vervolgens straal voorbij te lopen.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik. ‘Die gast was inderdaad naar je op zoek.’

Ze is duidelijk niet van plan om me te bedanken.